



Мариана Тинчева Еклесия

Комуто много се дава, от  
него много се иска!

„И каза им притча: на един богат човек нивата се бе много обрo-дила; и той размишляваше в себе си, като казваше: какво да направя? Няма де да събера плодовете си. И рече: това ще сторя: ще съборя житниците си и ще съградя по-големи, и ще събера там всичките си храни и богатата си, и ще кажа на душата си: душо, имаш много блага, приготвени за много години; почивай, яж, пий, весели се. Но Бог му рече: безумецо, нощес ще ти поискат душата; а това, що си приготвил, кому ще остане? Тъй бива и с тогова, който събира имане за себе си, а не богатее в Бога.“

(Лк. 12:16-21)

Мила Елеонора,

В разговора по телефона ти каза, че не е необходимо да идвам във Варна, достатъчно ти е да мисля за теб, докато си болна и зависима от обслужването на втори човек... Но изпитвам силно желание да те видя; да ти помогна с нещо в дома, да си говорим дълго и напоително за душата, защото сега имаш повече време за четене, разговори, размисли... Обадих се на нашата приятелка Венета, за да ѝ предам твоите поздравии; казах ѝ за новия ти инцидент – счупен в глезена крак, и за нетърпението ти по-скоро отново да си самостоятелна. Предложих ѝ тя също да ти напише и да те насърчи в понасянето на ограниченията, които ти се налагат, а Вени каза: „Да, за човек, който до 60 години е свикнал със свободата си, е трудно. Аз преболедувах детски паралич на двегодишна възраст и от тогава съм с осем операции на костите; след оперираната, когато бях само на 15, две години се наложи да живея в гипсово корито... Но благодаря на Бог, че винаги ми помага и сега на 63 мога да ходя сама с бастун. Нора е щастлив човек, тя не е виждала деца в инвалидни колички, които не могат да направят абсолютно нищо за себе си дори ако са застрашени...“

Аз също мисля, че си щастлив човек не само заради многото радости, пътешествия, удоволствия, получени през живота ти, а заради доброто ти, щедро сърце. В Библията се казва: „Комуто много се дава, от него много се иска.“ Всеки човек, получил нещо повече от другите хора, би трябвало да го споделя с тях. Ако не направи това, той разбира, че е самотен и нещастен; че дарбите и привилегиите му нямат смисъл. Ти си давала духовна радост, храна, подслон в жилището си на хора от различни съсловия; затова и си получавала все повече. Но в един момент ни се казва: „Стига толкова!“ Тогава човекът, свикнал с много свобода, власт, пари, работа – се чувства изоставен като сираче, страхува се за бъдещето си, пита защо е така... Онова, което мога да ти препоръчам като „откупуване“ от подобни инциденти в бъдеще е, да помагаш по някакъв начин на хора с физически увреждания. Аз го правя, защото имам страх от Бог. Той е много търпелив и щедър към мен, но знаей, че само в един миг мога да изпадна във фатална ситуация, която да ми отнеме всички радости и свободата.

Болестите са нещо нормално за всеки човек, а за хора над младежка възраст, те вече са закономерни. Всеки инцидент ни

носи послание – трябва да се променим! Може би сме избързали в страстите; прекалили сме в насладите за себе си или сме забавили темпото за едно добро, от което нашите близки имат нужда... Попитай се защо не можеш да живееш трайно с друг човек, въпреки че имаш чудесно, огромно жилище? В своя отговор по този въпрос дадох следната евентуална самопреценка: защото не мога да простя обидните думи, постъпките и навиците на друг около себе си. А това е гордост, чувство за превъзходство. Защото все още нямам достатъчно смирение и желание да разбера различията в другия... А Бог по много начини ни доказва, че не трябва да живеем сами, освен, ако не ни е избрал за съзерцателен, молитвен живот. От моите опитности разбрах, че винаги е по-добре, ако положи усилие и се грижа за някого; тогава имам повече здраве, мир на душата, вдъхновение. Така реших, че въпреки всички съпътстващи ни трудности и лишения в този период, през следващите няколко години трябва да отгледам едно или две деца, които имат нужда от обич и грижа. Мисля, че Бог ще ми помогне да ги открия, ще ми посочи пътя към онези, които също ме търсят. Или ще ме спре, ако нямам достатъчно любов и не бих могла да се справя с такава задача... Но когато гледах децата в Южна Азия след страшните земетресения там в края на 2004 г., с цяло сърце исках да отида при тях, да им помогна, да ги утеша от страха за нова заплаха... Поисках те да дойдат у нас, за да бъдат на сигурно място и да имат подслон, храна, дрехи...

Опитай се да осмислиш настъпващата си старост по най-красив начин; ти сама ще избереш целта, към която да вървиш. Досега твоята цел беше единственият ти син Валентин и той ще остане майчината ти пътеводната звезда. Но дали неговата цел си ти? Вярваш ли, че той би могъл да принесе в жертва част от свободата и кариерата си? Ако му се наложи да се грижи за теб две-три години дали би се върнал в родната къща, за да ти докаже своята признателност?

В няколко случая, когато ми се е налагало да пренеса в жертва свободата си, любимите си занимания, пътят към бъдещето – съм разбирала какъв непоправим егоист съм! Аз, дето съм мислила, че съм добра, жертвоготовна християнка. Самоубийствен егоизъм виждам и в лицата на толкова задоволени, преуспяващи хора. На богато семейство, което от двадесет години няма свои деца, се опитах да помогна, като уверявах мъжът и жената, че ще

стигнат до истинско щастие, ако осиновят дете и дадат някому част от огромното си благосъстояние... Но след продължителните разговори се оттеглих, защото усетих силната им привързаност към придобитите вече блага; страхът да не би някой да ги лиши от наследството им, да не накърни самолюбието им... Когато наблюдавах колко гневни и раздразнителни са тези самотни родители на четири породисти кучета разбрах, че те не могат да обичат никой друг, освен себе си.

Задавала ли си въпрос защо твоята възрастна съседка, която ти помага винаги в трудни моменти, и сега е край теб в дните след инцидента? Тя самата е жизнена и здрава на своите 76 години. Вярвам, че е така, защото е добродушна, отзивчива, безкористна.

Макар да нямам право на препоръки, имам един съвет към теб: да овладееш емоционалната си амплитуда; да не представяш малки, незначителни трудности като ужасни, тежки, фатални. Зная колко е трудно да се постигне това, когато човекът е потърпевш. Но с овладяване на мисленето и чувството ще разбереш, че нищо лошо не ти се е случило. Счупеният крак е преодоляване на поредно препятствие по пътя към целта, която свети пред теб. Нали отново ще бъдеш здрава след месец-два; ще ходиш накъдето поискаш, ще караш колата си, ще посрещаш гости, ще ги даряваш с уют! Аз също ще дойда при теб и хубавите спомени с приятели край морето ще се повторят.

Така е, мила Нора, животът ни всеки ден започва отново. Докато преминем във вечността!

**КРАЙ**

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10454>]